

KINH KIM SẮC ĐỒNG TỬ NHÂN DUYÊN

QUYỂN 10

Bấy giờ, vợ thương chủ Diệu Nhĩ cùng người nữ giúp việc hàng ngày đi đến nhà người khác làm thuê lấy tiền công. Do vì xấu tướng, phước đức của Đồng tử cạn kiệt, nghiệp lại tăng thêm, nên tiền trả công làm việc ngày càng ít đi. Về sau, từ lúc mặt trời mới mọc cho đến chiều tối, làm việc vất vả mà tiền công lại không được bao nhiêu. Cuối cùng những nơi làm đều cho nghỉ, không thuê nữa.

Khi ấy, vợ thương chủ bàn với người nữ giúp việc: “Nay chúng ta không còn chỗ làm thuê nữa, vậy chỉ còn đi xin ăn thôi.”

Nói rồi, họ liền cầm bát đi xin thức ăn. Về sau, khi Đồng tử xấu tướng đã trưởng thành, có thể đi lại, người mẹ bảo: “Con hãy tự mình đi xin ăn để nuôi sống.”

Nói rồi, bà đưa cho con một cái bát. Đứa bé cầm lấy bát đi khắp hang cùng ngõ hẻm xin ăn để tự nuôi sống. Do đứa bé ấy da dẻ đen, thô, dung mạo xấu xí, đủ mười tám tướng xấu đáng chán nên ai nhìn thấy cũng đều che mặt bỏ đi. Còn hễ đi đến cửa nhà người ta thì do gậy gò, mùi hôi bốc ra theo gió bay làm cho ai cũng bịt mũi, hoặc lấy cây, gậy, ngói, đá ném đuổi và nói: “Hãy mau đi khỏi nhà tao, giống như loài trùng bọ.”

Đứa bé đi khắp các thành ấp, băng qua các nơi đầy sỏi đá, dơ bẩn, đến đâu cũng bị người ta lấy cây, gạch, đá ném đánh xua đuổi. Nó giống ruồi cầu xin một bữa ăn mà cũng không được. Cái bát cầm trên tay cũng bị đánh vỡ nát. Vào lúc này, Đồng tử như là kẻ giặc ác bị người ghét bỏ, nên khóc lóc, hốt hoảng chạy về chỗ mẹ, thấy con, người mẹ vỡ òa, thương xót nói: “Khổ thay! Con tôi nguy khốn thế này! Những người nào không thương xót, không sợ tội lỗi mà đánh đập làm cho con chịu khổ như vậy?”

Khi ấy, Đồng tử nghẹn ngào khóc, rồi nói kệ:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Con đến nhà người khắp mọi nơi
Chỉ để xin ăn nuôi mạng sống
Nhưng đều bị mọi người xua đuổi
Dùng cây, gậy, đá ném đánh con.*

Nghe rồi, người mẹ ôm chầm lấy Đồng tử xấu tướng quá thương xót, than khóc và nói kệ:

*Há chẳng phải con ở đời trước
Đã từng gây tạo nghiệp chẳng thiện
Nay mới bị nhiều người đánh đập
Chẳng phải đời này gây tội lỗi.
Thân con xấu xí lại khô gầy
Nên mất tất cả điều vui sướng
Chịu nghèo cùng khổ gian nan
Không được người nào thương xót đến.
Khổ thay! Nhà ta bị tan nát
Thân con thương tổn, bát bị vỡ
Cái vật xin ăn đã không còn
Làm sao có thể nuôi mạng sống.
Cha mẹ xa lìa, con nương ai
Cửa nhà tan hoại suy sụp hết
Cái bát xin ăn cũng không còn
Bây giờ người nào nuôi con đây.
Bà con thân quyến và bạn bè
Chủ nhà, tôn trọng đều chia ly
Bát đi xin đã không còn nữa
Bây giờ người nào nuôi con đây.
Có người nào thấy con nghèo bệnh
Mà có thể phát tâm dũng mãnh?
Khổ thay! Tai họa đến thế này
Chắc do nghiệp tội con đời trước.
Khổ thay! Con là người hiền lành
Có sao không được ai thương xót
Lòng người sao cứng như sắt đá
Cứ làm tổn hại như dao búa.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đã tan nát cả chịu khổ nghèo
Lẽ nào còn nhẫn tâm làm hại
Thấy kẻ đi xin rất đói khổ
Không ai dùng mãnh phát lòng thương.
Đói khát ốm yếu tâm mỗi mệt
Chia ly tan nát không còn gì
Bệnh khổ bao vây còn gây phiền
Chao ôi! Tàn hoại lại tàn hoại.
Nghèo cùng khốn khổ rất sầu lo
Đói khát hành hạ không nói nổi
Xác thân khô cạn sức chẳng còn
Người thấy lẽ nào không xót thương.
Họ lại nhẫn tâm đánh đập con
Có phải đời trước con kiêu căng
Nên nay chịu các khổ bệnh này
Cực khổ không người tỏ lòng thương.
Nghèo cùng, đói khát, khổ hành hạ
Đã xin khắp nơi nào được gì
Lắm khi gặp được chút thực phẩm
Của quạ, chó ăn còn sót lại.
Khổ thay! Thân tôi thật vô phước
Không biết phải làm thế nào đây?
Nghiệp trước là nhân gây tan hoại
Nay là chủ nghiệp chịu như vậy.*

Nói xong, vợ thương chủ càng thêm sầu lo, buồn khổ, dửng dưng chân trước ngôi nhà bị tàn phá, tạm thời ở qua ngày, vì Đồng tử xấu tướng trước bị đánh đập, máu chảy bê bết khắp thân. Bà ta ôm lấy vết thương dính đầy bụi dơ ngói gạch, lấy tay lau sơ thân Đồng tử rồi từ từ dẫn con đi vào trong hẻm. Thấy con của các gia đình giàu có, con của thương chủ, con trưởng giả, Bà-la-môn giàu sang khác, mặc áo Ca-thi-ca tốt đẹp, sạch sẽ, thơm tho, trang sức các chuỗi ngọc báu, tai đeo các vòng ngọc, tay mang những vật rất quý giá, còn có các lọng hoa thơm đẹp sáng rỡ che chở.

Thấy như vậy rồi, nhìn mình đang trong tình cảnh rất gian khổ, nguy khốn, lại nhìn Đồng tử xấu tướng nghèo cùng khốn khổ, ốm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

yếu, mặt mày tiều tụy, liền thở dài, nước mắt đầm đìa, nói kệ:

*Xưa giàu có đầy đủ tất cả
Các loại ngọc nhiều như núi báu
Gia tộc rộng lớn và đông đủ
Thọ hưởng sự an vui tối thượng.
Nay mẹ con đều bị tan nát
Sống ở nơi bẩn thỉu tanh hôi
Phải khéo nói những lời van xin
Còn không có người cho thức ăn.
Buồn lo như sóng nước biển sâu
Lo sợ hành hạ không ích gì
Lớn tiếng kêu cứu càng khốn khổ
Chìm sâu theo dòng nước nghèo cùng.
Trong dòng nguy hiểm nhiều thủy tộc
Sóng lớn phá tan nguy lại đến
Bệnh tật hiểm nghèo làm hại thêm
Đắm chìm trong dòng nước nghèo cùng.
Bệnh khổ sâu lo như tên bắn
Như tiếng sư tử giữa đồng trống
Như chim tụ lại để giữ trứng
Nghèo cùng lo khổ cũng như vậy.
Xưa với người hiền không bố thí
Không phát tâm thanh tịnh cúng dường
Nay mẹ, con đều không có phước
Thấy các việc vui như oán thù.
Xưa từng không cho người ăn xin
Chán bỏ người ít phước hèn hạ
Nay mẹ con ta bị tan hoại
Gian nan khổ cực cùng nhau chịu.
Xưa kia đối với các Thánh hiền
Đã không cung kính lại coi thường
Nay mẹ con ta bị tan hoại
Và cũng bị người khác khinh khi.
Xưa từng quý nhiều các Thánh hiền
Lại còn đánh đập những người khác*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nay bị người dùng gậy, ngói, đá
Đánh đập, ném đau phải chịu thôi!
Xưa kia không tôn trọng người khác
Hoặc hay mở lời trách mắng người
Nay mẹ con ta bị tan hoại
Lại còn bị người khác mắng chửi.
Đời trước đã không tôn trọng người
Hoặc đối với người lại coi thường
Nay chịu cực khổ lắm gian nan
Trở lại bị người khác khinh ghét.
Đời trước mẹ con ta keo kiệt
Thấy người đến xin không hề cho
Nay nghèo khổ áo cũng không có
Trở lại không được người khác cho.
Xưa kia đối với việc của người
Gây ra nhiều chống trái, chướng ngại
Đời nay quyến thuộc đều chia ly
Thường bị khổ não và than khóc.
Xưa kia gặp người lúc lỡ đường
Không cho họ giường nằm, các thứ
Ngày nay ngủ ở nơi gai gổc
Quả báo rõ ràng phải thọ lấy.
Các giường tòa trang sức tốt đẹp
Xưa chưa từng bố thí người hiền
Nay phải nằm ngồi ở trên đất
Lại còn bị nhiều thứ gai gổc.
Xưa chưa từng cho người giày dép
Xe cộ cùng các thứ nhạc cụ
Ngày nay giẫm đạp đi trên đất
Tiếp xúc nhiều đủ loại gai chông.
Nghỉ đêm nhà cửa và đồ dùng
Xưa kia bỏn sẻn chưa từng cho
Ý mình sang giàu tự cao ngạo
Nay bị rơi vào chỗ bẩn, dơ.
Xưa kia từng thấy người tiều tụy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Khát nước cần xin miếng nước uống
Tuy thấy chẳng chịu cho nước sạch
Đời nay mặt mày chịu khô gầy.
Xưa kia người nghèo và bè bạn
Do đói khổ nên đến cầu xin
Không có tâm tôn trọng bố thí
Nay không có ăn lại hoảng loạn.
Xưa thấy người khác được lợi lạc
Liền phát sinh đủ cách ghét ganh
Đời nay bị làm người thấp hèn
Bị người khác sân giận ghét bỏ.
Xưa mẹ con ta ở giàu sang
Thường kiêu ngạo đối với người khác
Hoặc lại quấy nhiễu người có đức
Nay chịu quả xấu, khổ đành chịu.
Biển sinh tử xoay tròn, không đầu
Hết thấy bệnh khổ đều đáng sợ
Chưa từng bố thí thuốc chữa trị
Ngày nay bệnh nặng luôn hành hạ.
Cha mẹ, tôn trọng, người tu hành
Cho đến người nghèo cùng bậc nhất
Ăn uống, tắm gội không bố thí
Đời nay vô phước chịu khổ nghèo.
Nay ta đói khát rất mệt mỏi
Không có thức ăn uống, y phục
Các bệnh khổ hành hạ thân tâm
Nay có người nào cứu giúp ta.
Mẹ con ta muốn làm nô tỳ
Người nào chấp nhận, nguyện theo hầu
Để hai mạng người này được sống
Là việc rất khó được ở đời.
Khổ thay! Đời trước không làm phước
Khổ thay! Nay nghèo khó như vậy
Thành nước này là nơi giàu có
Nhưng không ai để ta cậy nhờ!*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nói kệ xong, vợ thương chủ Diệu Nhĩ đành chịu đói khát, buồn rầu. Mẹ con đành cam chịu theo nghiệp báo.

Lại nói về thương chủ Diệu Nhĩ.

Trước kia qua biển lớn buôn bán để kiếm thêm của cải, chẳng may thuyền bè đều bị tan nát, của cải chìm hết. May nhờ một tấm ván nổi trên biển và một đứa ở nhỏ, ông đã qua khỏi ách nạn và được lên bờ yên ổn. Giữa đường, ông xin nghỉ đêm tại một làng gần thành Mãn-độ-ma, ở đó có một nông dân trông coi làng ấy. Thấy thương chủ này, vốn đã biết mặt nên người kia mới nghĩ: “Thương chủ này vì sao lại ốm o tiêu tụy như vậy, tất cả vàng bạc, của báu, hàng hóa có được đều bị tan hoại! Chỉ nhờ đứa ở nhỏ giúp đỡ mà đến đây. Nay ta nên đem chuyện nhà của thương chủ bị cháy ra nói, hay là để sau này thương chủ sẽ tự biết?”

Nghĩ rồi, người kia đem nước cho thương chủ rửa tay và hai bánh đậu xanh cho ông ta ăn.

Bấy giờ, thương chủ Diệu Nhĩ tự suy nghĩ: “Ta không nên về nhà với tay không.” Bèn lấy một cái bánh cất lại, rồi bẻ cái kia ra chia cho đứa ở nhỏ cùng ăn.

Sáng hôm sau, ông tiếp tục đi, dần tiến về phía trước, thân thể khô gầy, sức lực yếu đuối, mệt mỏi, mặc áo dơ rách, dần dần cũng về đến thành ấp. Bấy giờ, Đông tử xấu tướng đang ở trong căn nhà tan nát, vừa mới sáng sớm bỗng tự nghĩ: “Ta đói khát gầy mòn như vậy, mạng sống tuy còn, nhưng bây giờ lấy gì để sống? Ta nên tự tìm lấy cái chết.” Nghĩ rồi, bèn đến trước chỗ mẹ thưa: “Thưa mẹ, con nay muốn đi đến vườn của ông cha.”

Người mẹ đáp: “Con cứ tùy ý.”

Khi ấy, thương chủ Diệu Nhĩ đã vào thành rồi, dần dần đi về nhà cũ, thấy nhà cửa sụp nát, quyến thuộc chia ly, vắng vẻ hiu quạnh, chỉ còn một đồng đất, thương chủ tự nghĩ: “Nhà cửa ta vì sao như vậy?” Thương chủ liền vào phía trong nhà tan hoại, thấy vợ mình và người nữ giúp việc đang ngồi im lặng, dung mạo vợ ông khô gầy, đen đui, ốm yếu, che thân bằng y phục dơ bẩn. Thấy rồi, ông than lớn: “Khổ thay, khổ thay! Sao lại đến nỗi này.”

Nói xong, thương chủ ngất xỉu ngã quy xuống đất, được gió mát thổi vào thân thể, hồi lâu mới tỉnh dậy. Người vợ bèn hướng tới trước

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

gào khóc lớn tiếng, rồi từ từ kể hết mọi chuyện trong nhà đã xảy ra. Khi ấy thương chủ liền thở dài, nói: “Kiếp trước, chúng ta đã không gieo trồng ruộng phước, lại không tu tạo các việc phước đức, nên nay phải chịu các việc tan hoại như vậy. Bây giờ ta nên làm thế nào, đi đến nơi đâu, có người nào thương giúp ta không, có người nào thương xót sự nghèo cùng khổ khổ này? Chúng ta bị chìm đắm trong biển lớn nghèo cùng, ai đến cứu vớt chúng ta đây? Chúng ta bị tan nát, chìm hãm trong vũng bùn, ai sẽ rửa sạch cho chúng ta? Chúng ta tự gieo mình vào trong dòng sông khổ rộng lớn, ai sẽ cứu vớt? Chúng ta gặp oán thù nghèo khổ, ai sẽ giúp chúng ta chống lại? Chúng ta đã trồng các gốc cây khổ, ai sẽ chặt đứt cho chúng ta? Chúng ta đã chôn sâu gốc cây nghèo cùng, ai sẽ đào lên cho chúng ta? Chúng ta bị ngọn lửa khát ái thiêu đốt, ai sẽ dập tắt cho chúng ta? Chúng ta bị con voi say đắm nhiễm những điều không sạch quấy nhiễu, ai sẽ giúp chúng ta điều khiển? Chúng ta bị các khổ, rắn độc, khí độc tấn công, ai sẽ giải trừ cho chúng ta? Chúng ta bị đội quân lớn nghèo cùng phá tan tất cả đến gây chiến, ai sẽ giúp chúng ta đánh đuổi? Chúng ta bị tất cả các xiềng xích nghèo cùng, lao nhọc, khổ não trời buộc thân tâm, ai sẽ giải thoát cho chúng ta? Chúng ta bị rơi vào hang sâu nghèo cùng, ai sẽ kéo chúng ta lên? Chúng ta đã ở lâu trong nhà nghèo cùng, đóng kín kiên cố, ai sẽ mở ra cho chúng ta? Chúng ta bị đám ác nghèo cùng đến gây hại, ai sẽ đuổi chúng đi? Chúng ta bị chìm đắm trong dòng hiểm ác, ai sẽ cứu vớt chúng ta? Chúng ta bị nổi lo sợ, nghèo cùng, gian khổ hành hạ theo đuổi, ai sẽ cứu giúp chúng ta?”

Thương chủ Diệu Nhĩ thốt ra nhiều lời thảm thiết như vậy rồi lại lớn tiếng nói: “Ồ trong ba cõi chỉ có Phật Thế Tôn là bậc cao quý hơn hết, không một pháp nhỏ nào mà không biết, không thấy, tất cả đều hiểu rõ. Chư Phật Thế Tôn pháp là như thế, có đầy đủ các tướng tốt, hào quang sáng rõ như mặt trời chiếu khắp, lại như ngọc báu mani sáng sạch, giống như ngọc trong suốt không có tỳ vết; đầy đủ các đức tốt như hoa sen nở, như mặt trời mới mọc, như cây cung của Đế Thích xinh đẹp mềm dẻo; như viên ngọc trên búi tóc, hình bánh xe, ánh sáng rực rỡ, giống như ngọn lửa mạnh, lại có thêm dầu vào càng thêm sáng đỏ; lại như vầng mây ánh sáng có đủ màu sắc; như thân

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chim công có các màu sắc. Ánh sáng Phật chiếu khắp tất cả phá tan các tăm tối, mê mờ. Sinh, già, bệnh, chết là cái lồng của ba cõi, oai lực trí tuệ của Phật có thể tháo mở ra, Phật đã chứa nhóm vô số trăm ngàn công đức trí lực thiện xảo mới thành tựu các tướng tốt. Ánh sáng của Phật trong sáng như voi trắng, hoa trắng, vải trắng, như tuyết, như ngó sen trong sạch đáng yêu. Ánh sáng của Phật sáng rõ như vàng Diêm-phù-đàn phát ra hào quang rực rỡ như đỉnh núi cao rộng lớn đặc biệt hơn hết không ai sánh bằng. Lòng trên thân Phật mềm mại đều xoay hướng về bên phải, ánh sáng xoay tròn tự tại chiếu soi, lông trắng giữa đôi chân mày hiện rõ tướng đặc biệt, mặt trong sáng như hoa sen mới nở.

Lại nữa, xưa kia Phật ở trong a-tăng-kỳ kiếp lớn đã đem bố thí nào là đầu, mắt, tay, chân, các phần trên của thân và cả máu thịt vợ con, nô tỳ, voi, ngựa, xe cộ, y phục tốt đẹp, đồ nằm ngồi, vàng bạc, châu báu, các vật của mình có cho đến ngôi vua, thành nước. Ngài có thể xả bỏ tất cả để tăng trưởng tâm Bồ-đề Vô thượng, tu hành các hạnh thù thắng rộng lớn, dùng oai lực vô ngại để thu phục quân ma, thanh tịnh tinh khiết như vầng trăng mùa thu, ngàn vầng ánh sáng vây quanh chiếu khắp, xuất hiện rõ ở trên cao như là núi chúa. Ánh sáng của vầng trăng chiếu soi làm tan hết những đám mây che, trắng trong như ngà voi, lại như biển sữa, như hoa trắng nở. Thân Phật sáng rõ, thanh tịnh trang nghiêm cũng như núi vàng đầy đủ các tướng tốt đẹp, như núi Khổng Tước, như núi Lưu Ly có ánh sáng tràn đầy soi khắp.

Phật dùng lửa trí tuệ hiện chứng thiêu đốt các điều ác thành như tro bụi. Các Thiên vương thường đến cung kính, các Thiên vương này thường đội nón báu, gắn ngọc báu ma-ni và trang sức các loại vàng ròng tốt đẹp, lễ kính dưới chân hoa sen sáng của Thế Tôn. Hai chân Phật đều có tướng đặc biệt tốt, mười móng chân màu đồng đỏ, mỏng mượt rất đẹp, các ngón chân tròn như nửa vầng trăng, chân hoa sen trong sạch không như đủ các tướng trang nghiêm giẫm đạp các cành cây tham ái chúng sinh.

Phật lại dùng ánh sáng trí tuệ chiếu soi, phá tan tất cả bóng tối làm mê mờ, xem khắp thế gian đều như bạn thân, dùng lòng lành không nhân duyên thương yêu chúng sinh, yên ổn ở trong cảnh giới

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

trí lớn không nghĩ bàn, thu phục tất cả các loài rồng rắn độc dữ, tích chứa vô số trăm ngàn các hạnh đặc biệt cao đẹp, các công đức cao cả khó làm, từ vô lượng kiếp đến nay làm nhiều việc phước đức, dùng kiến trí tuệ chặt đứt các gốc cây phiền não từ xa xưa của chúng sinh. Phạm vương, Đế Thích và các vị bảo vệ thế gian trong mười phương, các đại chúng đều ca ngợi công đức cao đẹp và chánh pháp của Phật.

Chư Phật Thế Tôn phát lòng thương lớn bảo bọc thế gian, thương yêu bình đẳng không phân biệt, dùng lời nói không hai, bình đẳng thuyết pháp, an ổn ở trong sự thấy biết vắng lặng, khéo nói ba loại pháp điều phục, vượt qua bốn dòng nước, vận dụng bốn thân tức, dùng bốn Nhiếp pháp tu hành trong thời gian lâu dài, giáo hóa cho chúng sinh, đoạn năm phần kết sử, vượt qua năm nẻo, đầy đủ sáu pháp, viên mãn sáu pháp Ba-la-mật, nở hoa bảy Giác chi, chỉ dạy tám Thánh đạo, tu trọn vẹn chín thứ đệ định, đầy đủ mười Lực, tiếng khen vang khắp mười phương thế giới, đạt được ngàn điều tự tại cao ngạo, ngày ba thời, đêm ba thời thường dùng ánh sáng của mắt Phật trong sáng xem khắp thế gian, biết: Pháp nào tăng, pháp nào giảm, pháp nào gian khổ, pháp nào nguy hiểm, pháp nào phiền não, pháp nào có nhiều gian khổ nguy hiểm thúc ép, pháp nào nhỏ, pháp nào lớn dần, pháp nào rộng lớn; biết người nào bị chìm đắm trong biển lớn sinh tử... thì sẽ cứu vớt họ; người nào bị La-sát và nghiệp phiền não ăn nuốt, sẽ cứu họ thoát khỏi; người nào bị rắn độc nghèo cùng làm cho bị thương thì sẽ giải trừ; người nào bị lửa sân giận thiêu đốt tim gan thì sẽ dùng mưa pháp cam lồ rót vào tâm trí; người nào bị các si mê ám chướng, phiền não che lấp thì sẽ dùng ánh sáng thanh tịnh chiếu soi, đưa họ an ổn ở yên trên núi cao chánh định vô thượng; người nào mắc bệnh lâu ngày rất đau khổ thì sẽ dùng thuốc tám Chánh đạo để chữa trị, làm cho họ hoàn toàn hết khổ đau; người nào lâu ngày bị trói buộc trong cảnh nhà nghèo kiên cố thì sẽ mở ra cho họ; người nào bị u mê không có trí, tối tăm che khuất con mắt sáng, ta sẽ dùng thuốc trí tuệ khai sáng cho họ; người nào bị gông cùm cực ác trói buộc thân thể thì Ngài sẽ cởi trói cho họ.”

Bấy giờ, thương chủ lại nói kệ:

Biển cả, loài cá rồng nương ở

www.daitangkinh.org

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thủy triều nước biển có khi sai
Phật tùy cơ giáo hóa chúng sinh
Đúng thời quyết định không sai mất.*

Lúc này, Phật Tỳ-bà-thi Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác xem xét kỹ khắp thế gian này, thấy thương chủ Diệu Nhĩ bị chìm trong vũng bùn nghèo cùng, khốn khổ, gian nguy, lo sợ. Xem thấy rồi, Ngài phát lòng thương lớn, đắp y mang bát đi vào thành Mãn-độ-ma lần lượt khát thực. Các bậc Trưởng giả, Cư sĩ, Bà-la-môn, thương chủ, muôn dân, vô số trăm ngàn người trong thành thấy Phật Tỳ-bà-thi Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác vào thành khát thực, đều đem thức ăn uống trong sạch, thơm ngon nhất cúng dường Phật, làm đầy bát của Thế Tôn Như Lai. Khi ấy, vì thương xót thương chủ Diệu Nhĩ, Đức Thế Tôn đi đến giữa ngã tư đường, ngồi yên ở đó. Thân Phật tỏa ánh sáng, các tướng đầy đủ như mặt trời mới mọc, trong sáng rất đẹp như mây giữa hư không, trang nghiêm cao đẹp như ánh trăng mùa thu, như cây Kiếp ba, như cây san hô quý báu trang nghiêm, rất đẹp, lại như cờ vàng, cây vàng rạng rỡ cao quý. Như đồng châu báu chất cao như núi báu lớn, tự tại không sợ như ngỗng chúa vui chơi trong ao sen vàng, bước đi tiến thẳng như voi chúa, ở cõi trời Ái-la Phược-la nơi ao sen, như sư tử chúa đầy đủ oai lực lớn, mang điềm lạnh lớn, trang nghiêm rất khéo đẹp biến khắp mười phương. Tướng “Thiên bức luân” dưới bàn chân Phật đặc biệt sạch sẽ, mềm mại, tốt đẹp. Thân Như Lai có hình chữ vạn, ở lòng bàn chân có tướng hình con cá đặc biệt trang nghiêm, mười ngón chân có màu đồng đỏ, ánh sáng rất đẹp như mặt trăng mới lên, các ngón chân hẹp, dài, sáng, sạch, mềm mại như sợi Đâu-la, mu bàn chân đầy đặn, mềm diệu, vuông vức, sạch sẽ trắng trẻo đặc biệt không ai bằng. Thân Phật tỏa ánh sáng chiếu khắp mười phương. Ánh sáng ấy cũng chiếu đến căn nhà tan hoại của thương chủ Diệu Nhĩ.

Bấy giờ, Đức Phật Tỳ-bà-thi Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác phóng ra ánh sáng rực rỡ thanh tịnh giống như vàng ròng mới ra khỏi lửa, giống như các loại hoa thơm đẹp nở ra tươi tốt trang nghiêm rộng khắp. Khi ấy, tại nhà tan hoại của thương chủ Diệu Nhĩ, trong ngoài đều được ánh sáng chiếu khắp. Thấy ánh sáng này

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thương chủ rất kinh ngạc, rồi lại thấy Phật Tỳ-bà-thi Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác có đầy đủ ba mươi hai tướng đại trượng phu, có ánh sáng vàng rực rỡ đầy đủ các màu sắc trang nghiêm. Thấy rồi, thương chủ liền phát lòng tin kính thanh tịnh đặc biệt rất cao cả và nghĩ: “Ta nghèo cùng không có vật gì dâng cúng Đức Thế Tôn.” Chợt nhớ lại lúc trước mình còn cất một cái bánh đậu xanh, bèn đem ra, bảo vợ: “Lúc trước, ta đem về một cái bánh đậu xanh, nay muốn dâng cúng Phật Tỳ-bà-thi Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác. Xin Phật Từ bi thương xót làm cho vật nghèo hèn này thành vật cúng dường cao cả, vật tuy quá nhỏ nhưng tâm rất thanh tịnh, coi như gieo trồng chút hạt giống bố thí thanh tịnh, nguyện xin Phật nhận cho vật cúng dường này của ta. Chúng ta sẽ được cứu giúp khỏi hẳn cùng khổ.”

Người vợ đáp: “Tốt lắm! Đây là việc làm cao đẹp nhất, biết đâu do căn lành này mà sẽ được ra khỏi nhân của sinh tử.”

